

DINS L'OBSCURA SON DELS LLINATGES

Sempre hi hagué un sol bell en la germana nova.
I en va, altres veus m'han cridat a poder oblidar-la.
I la lluna m'ha recordat sempre més estimar-la.
Ella -una àmfora antiga- creié en aquests versos.
Present de l'aigua que ens portarà a nedar callats
ara, la parla de narcís tranquil.la observa,
el pont d'asfalt i la barana blanca, oh Lluïsa!
d'aquell somriure en l'ofegada tarda d'hivern.

També, en aquesta agonia de regnes conviscuts,
he proclamat el cruixir de la casa inspirada,
deler macerat prop de la vall mítica i pobra,
alcohòlica litúrgia d'un paganisme íntim;
a l'entorn d'un lapidari blau de Lesbos, sovint,
pròdiga amant dels nostres anhelats rites i estrelles.

Ho he vist inscrit en flors d'apergaminada bellesa.
Resseguint amb els ulls les corones d'ambre i lilà.
En la fosca història d'un arbre conreat a Prades.
Al pedestal d'una nit amagada entre fullatges.
Anaves de lluna fins al llom flairós dels turons.
Els avantpassats -vana esperança- morien en la deu.
Tot era foc, a la porta de vinyes i alzina.
Pots creure't aqueta fantasia de vermelles lluïssors.
Són certes la remor del vent i la mirra dels cansats.
En la llinda tancada per l'areny, on feliç t'he guardat.

Joan de la Rúbia/1985-1986